

— Сонце високо. Маю час. Слухайте до кінця.

— Іду.... А до мого села не близько, ви знаєте. По дорозі вступила я до своячки, переночувала одну ніч, переночувала і другу ба й третю — засиділа ся, аж чую, кажуть: „Вже вашу хату на ліцитацію пустили”.

— Та хто такий?

— А ось той жид, що небіщик від нього сотку позичив.

Овва! То недобре. Треба щось конче робити. Шкода хати, таж я до неї також якесь право мала, як не я, то дитина. Піду я до міщанина (ми з ним добре собі жили). Прийшла я до міщанина, а він до мене зараз: „Вже — каже — знаєте — вашу хату на ліцитацію пустили...” А тож що? думаю собі, в казетах таке пишуть, що вже всі знають, чи як.

Йдїть но ви — каже — до сиротинського сендзя, може він вам що порадить”.

— Та, піду, кажу я, до того сиротинського сендзя, може він мені що порадить, а йно не знаю, як я йому маю казати.

— І я не знаю, але йдїть. Будете ви щось казати, буде й він щось казати, тай так якось буде.

Пішла. Нім я до нього почала, то також варто послухати, бо в місті то так, що ніби кождий пан мудрий, а кождий хлоп дурний, а щож до перва жінка.... Але прийшла я і кажу, як і що.

А він ходить, ходить, ходить, тай ще раз ходить, тай знов ходить, ходить, ходить. А я говору, говору, говору, всьо як треба говору.

— Скінчилась? — питає.